

ECHO DĄBROWICY

ARCHIWUM

PISMO PARAFII NARODZENIA NMP

w Dąbrowicy

ARCHIWUM

Boże Narodzenie 1993

Drodzy Parafianie! Siostry i Bracia w Chrystusie!

Stajemy przed ważnym wydarzeniem historycznym naszej parafii. Oto pragnę razem z Wami podjąć wspólny trud wydawania gazety parafialnej. Jej celem ma być przybliżenie naszych wspólnych spraw. Chcemy sferę religijną uczynić znacznie bliższą, by cała nasza rodzina parafialna bardziej zbliżyła się ku sobie i coraz autentyczniej żyła nauką Chrystusa na co dzień.

Rozpoczynamy wydawanie gazety parafialnej przed najpiękniejszymi świętami, jakie są w ciągu roku – przed Bożym Narodzeniem. Chcemy włączyć w tę pracę całą naszą rodzinę parafialną. Dlatego prosimy o podawanie tematów Was interesujących, prosimy o różne propozycje wszystkich naszych parafian i tych, którzy uczęszczają na Msze święte w naszym kościele. By ułatwić kontakt można propozycje zgłaszać w kopertach i składać na tacę, albo w kancelarii parafialnej, która jest czynna od czwartku do soboty w godz. 17⁰⁰ – 18⁰⁰ lub poprzez kontakt z redakcją gazety parafialnej.

W duchu stajemy ponownie u żłóbka Jezusowego. Jakiż rzewny widok: przed nami św. Józef krząta się bezradnie, aby w czymś pomóc Matce i Dzieciątku. Matka – młodziutka Panienska – Maryja, wpatruje się z wielką

miłością w Dziecko, któremu dała swoją krew i swoje ciało. A Dzieciątko jak każda dziecina. Nic nie zdradza, że to Stwórca wszechmocny, że to Pan nad pany, że to Odkupiciel świata.

W tej lichej szopie Opatrzność Boża postanowiła rozpocząć dzieło Odkupienia. Kiedy z uwagą i skupieniem spoglądamy na ten obraz płynie ku nam światło, które oświeca nasz umysł, i ciepło, co rozgrzewa nasze serca. Stańmy w skupieniu przy żłóbku. Oto Król nieba i ziemi uniża się. Przychodzi na ziemię jak najuboższy człowiek i pozwala ubogim pastuszkom złożyć sobie pierwszy hołd. Czy nie jest to dla nas nauka pokory, by nie wynosić się ponad innych? Pomyśl o tym i Ty.

Samo „wspominanie” Narodzenia Boga-Człowieka i radowanie się z tego powodu to mało, to stanowczo za mało. My ludzie wierzący, powinniśmy uczynić wszystko, by Bóg narodził się w naszych duszach. Pasterze złożyli dary. A jakie dary my złożymy? Oto niedługo rekolekcje adwentowe. Pomyśl, czy nie warto z nich skorzystać i w ten sposób przygotować się do radosnych Świąt Bożego Narodzenia? A jak je wykorzystasz, to zależy od Ciebie. Czy dasz dobry przykład jako ojciec, matka? Pan jest już blisko.

Ks. Zygmunt Lipski

Program rekolekcji adwentowych w parafii Dąbrowica

w dniach 9 – 12 XII br.

Czwartek 9 XII

Godz. 17⁰⁰ – Msza święta i nauka ogólna

Piątek 10 XII

Godz. 8⁰⁰ – Msza święta i nauka ogólna

Godz. 10⁰⁰ – Msza święta i nauka dla dzieci

Godz. 17⁰⁰ – Msza święta i nauka ogólna. Po Mszy świętej
nauka stanowa dla młodzieży

Sobota 11 XII

Godz. 8⁰⁰ – Msza święta i nauka ogólna. Po Mszy świętej
nauka stanowa dla rodziców

Godz. 10⁰⁰ – Msza święta i nauka dla dzieci

Godz. 12⁰⁰ – Msza święta i nauka dla chorych

Godz. 17⁰⁰ – Msza święta i nauka ogólna. Po Mszy świętej
nauka stanowa dla rodziców

Niedziela 12 XII

Godz. 7⁰⁰ – Msza święta i zakończenie dla starszych

Godz. 10⁰⁰ – Msza święta i nauka dla młodzieży

Godz. 11³⁰ – Msza święta i nauka dla dzieci

KRÓTKA HISTORIA PARAFII DĄBROWICY

Miejscowość nasza należy do najstarszych poświadczonych źródłowo osad na terenie Lubelszczyzny. Pierwsza wzmianka o Dąbrowicy pochodzi bowiem z roku 1317. Jej przyszłość związana była przede wszystkim z dziejami znakomitego rodu magnackiego – Firlejów, herbu Lewart, którzy w XVI i XVII wieku należeli do elity politycznej i kulturowej Rzeczypospolitej szlacheckiej. Z ich działalnością związane są również religijne dzieje Dąbrowicy. W roku 1532 Piotr Firlej wzniósł tu kaplicę Św. Mikołaja, przekształconą później na zbór i przywróconą katolikom pod koniec XVI stulecia.

Aż do lat 50-tych naszego wieku Dąbrowica przynależała do lubelskiej parafii Św. Pawła. Odłączyła się jako odrębna jednostka erygowana dopiero 19 marca 1950 roku, po konfiskacie majątku ojców jezuitów przez Państwowy Fundusz Ziemi. W jej skład wchodziły początkowo tylko wieś i kolonia Dąbrowica, później natomiast przyłączono sąsiednie miejscowości: Dębówkę, Wolę Sławińską, Szerokie oraz część kolonii Płoszowice. Taki stan rzeczy utrzymywał się aż do listopada 1982 roku, kiedy to Dębówkę i część Woli Sławińskiej włączono w obręb parafii Św. Stanisława w Lublinie. Pod względem stru-

ktury terytorialnej Dąbrowica przynależy od listopada 1981 roku do dekanatu konopnickiego.

Ojcowie jezuici, którzy sprawowali duszpasterstwo parafialne do marca 1961 roku, odnowili do celów liturgicznych dawną przedwojenną kaplicę. W latach 70-tych, z inicjatywy ks. Stanisława Flisa, ówczesnego proboszcza, została ona przebudowana, powstała zakrystia oraz kruchta. I wreszcie w roku 1980 na mocy decyzji bpa Bolesława Pylaka rozpoczęto przygotowania do budowy nowego kościoła. Po wielu latach starań ze strony kolejnych proboszczów (ks. Jan Sobczak, ks. Jan Wielgus, ks. Zygmunt Lipski), w listopadzie 1986 roku władze administracyjne wyraziły zgodę na rozpoczęcie prac. Kościół powstał w czynie społecznym całej parafii pod kierownictwem obecnego proboszcza ks. Lipskiego. W dniu 22 kwietnia 1990 roku odbyła się uroczysta konsekracja nowego Domu Bożego. Ostatnio natomiast oddany został do użytku Dom Parafialny, dzięki któremu będzie można zaktywizować życie religijne i kulturalne w naszej lokalnej społeczności kościelnej.

Cezary Taracha

Zgromadzenie Sióstr Służebnic Matki Dobrego Pasterza

Druga połowa XIX wieku była czasem wzmożonego prześladowania Kościoła na terenie Królestwa Polskiego w zaborze rosyjskim. Wiele zgromadzeń uległo kasacie. Na te trudne czasy dla Kościoła Duch Święty wzbudził nowe i prężne oraz gorliwe w umiłowaniu swego ideału bezhabitowe zgromadzenia zakonne.

W ramach zakonnej działalności bł. Honorata Koźmińskiego powstało w 1895 roku w Warszawie bezhabitowe Zgromadzenie Matki Dobrego Pasterza, którego członkinie powszechnie nazywano „pasterzankami”. Zgromadzenie to zajęło się trudną sytuacją dziewcząt i kobiet moralnie zaniedbanych w celu ich rehabilitacji. Poszukiwanie zagubionego człowieka i wprowadzenie go na drogę życia moralnego jest sprawą godną największego wysiłku. W świadomości sióstr pasterzanek tkwi przekonanie, że są odpowiedzialne nie tylko za osobiste uświęcenie, ale troską swoją mają obejmować wszystkich, którzy odchodzą od Boga.

Do Dąbrowicy siostry przybyły w roku 1934. Zmuszone przez Niemców musiały wyjechać w roku 1943, ale już w lutym 1945 powróciły na-

tychmiast po opuszczeniu tych terenów przez okupanta.

Podstawowym zajęciem sióstr w Dąbrowicy było prowadzenie gospodarstwa rolnego. Nigdy jednak nie poprzestawały na pracy tylko w gospodarstwie. Od początku opiekowały się kaplicą ojców jezuitów, którą uważały za swoją, gdyż w domu nie miały własnej. Przez cały czas w zależności od potrzeb i liczby sióstr włączały się, i czynią to obecnie, w różne prace parafialne. I tak zajmowały się „bielą” – uczyły dziewczynki sypania kwiatków, pracowały jako zakrystianki w kościele parafialnym, katechetki. Siostry chętnie też odwiedzają chorych na terenie parafii; przez dziesięć lat opiekowały się osobami starszymi w swoim własnym domu. Obecnie jedna z sióstr jest zakrystianką w kościele parafialnym.

W roku 1985 siostry bardzo uroczyście obchodziły jubileusz 50-lecia pobytu w parafii Dąbrowicy z udziałem delegata Ks. Biskupa Ordynariusza, ks. dr. Józefa Szczypy, ks. dziekana Mieczysława Horocha i matki generalnej.

Opr. Danuta Wielgat

Siostry Franciszkanki – Misjonarki Maryi

Siostry przybyły do parafii Dąbrowica 18 maja 1990 roku. Zostały uroczyście powitane i w intencji sióstr została odprawiona uroczysta Msza święta.

Kim są? Co przez to Zgromadzenie Bóg mówi dzisiejszemu światu? Jaka jest ich działalność apostolska?

Zgromadzenie zostało założone przez Helenę Chappotin de Neuville, matkę Marię od Męki Pańskiej, w Indiach dnia 6 stycznia 1877 roku. Franciszkanki zakorzenione w wielkiej rodzinie zakonnej św. Franciszka z Asyżu, żyją Ewangelią wśród świata w prostocie, pokoju i radości.

Misjonarki pochodzą z 5 kontynentów i pracują w 81 krajach świata. Stan liczebny w poszczególnych kontynentach:

- Ameryka Północna i Południowa – 1477
- Europa – 3271
- Afryka – 1018
- Azja – 3109
- Australia i Oceania – 132

Siostry pochodzą z 65 narodowości. Sióstr pochodzenia polskiego jest 416, w tym ponad 100 pracuje w krajach misyjnych.

Jest to zgromadzenie kontemplacyjno-czynne. Ze

zjednoczenia z Bogiem wypływa ich dynamizm misyjny, od Maryi uczą się postawy służebnej, przez codzienną adorację Najświętszego Sakramentu czerpią siły do swojej posługi.

Przez ponad stuletnią działalność zgromadzenie to wpisało się mocno w historię Kościoła powszechnego. W dzieje kościołów lokalnych przez świętość i męczeństwo, świadectwo życia cichego i pokornego, wielkie dzieła jak uniwersytety, szkoły, szpitale, trędownie, sierocińce. Obecnie posiadają na całym świecie ponad 900 wspólnot. Każda wspólnota na miarę sił prowadzi działalność apostołską, otwierając się na potrzeby środowiska, w którym żyje.

Po co przyszły siostry do parafii w Dąbrowicy?

1. By utworzyć dom misyjny na terenach Polski Wschodniej i razem z ludem tego regionu pielgrzymować do Chrystusa.

2. Dać możliwość opieki i leczenia siostrom starszym i chorym powracającym po wielu latach pracy misyjnej, by tu mogły dopełniać swój charyzmat przez modlitwę i cierpienie.

3. Aby otworzyć dom rekolekcyjny dla tych, którzy będą poszukiwać spotkania z Bogiem w ciszy i modlitwie.

Opr. s. Zofia Pikula

MOJE SPOTKANIE Z KATECHEZĄ

Zewnętrznie katecheza przyjmuje postać nauczania. W istocie swej jest czymś nieskończone wznioślejszym. Lekcje religii to nie tylko przekazywanie informacji o wierze, ale kształcenie charakteru oraz wpływanie na rozwój całościowy wychowania i wolę ucznia. Katecheza powinna być wprowadzeniem w chrześcijańską wspólnotę wiary – wspólnotę Kościoła jako własną drogę życia, jako własne powołanie. Wprowadzenie wiary nie jest aktem jednorazowym. Jest to proces polegający na ciągłym wzrastaniu. Katechizowani winni się uczyć życia wiarą na co dzień. W ich działaniu nie może dochodzić do rozdźwięku pomiędzy życiem a wiarą.

Z mojego małego doświadczenia wiem, że niektórzy uczniowie klas starszych nie są zainteresowani tematami poruszonymi na lekcjach religii. Chodzą na religię, bo tak chcą rodzice. Właśnie dlatego trudno jest nawiązać dialog między nauczycielem a uczniami. Dialog ten jest konieczny, by katecheza była owocna.

Wierzę jednak, że przy bliższym poznaniu się, wzajemnym zaufaniu oraz poważnym potraktowaniu poruszanych tematów nawiążemy współpracę. Natomiast radość sprawia mi praca z młodszymi

dziećmi. Mają mnóstwo pytań i wątpliwości, które staram się przy ich udziale wspólnie wyjaśnić i rozwiązać. Praca z nimi to przyjemność. Moje refleksje nad postępowaniem dzieci i ich świadectwo chrześcijańskiego życia opierają się na życiu religijnym ich rodziców. Rodzice właśnie są pierwszymi katechetami. Spełniają to zadanie przez troskę o ich wychowanie religijne i stworzenie w domu atmosfery chrześcijańskiego życia zgodnego z nauką Chrystusa i opartego na praktyce wspólnej modlitwy czytania Pisma Świętego, pomocy bliźnim.

Odnoszę wrażenie, że młodzież nie chce rozmawiać, dyskutować, bo u dorosłych widzi rozdźwięk pomiędzy wiarą a życiem. Często dzieci z klas młodszych nie chodzą do kościoła, bo nie mają z kim pójść, pomimo że mają starsze rodzeństwo. Zdarza się, że małe dzieci nigdy nie były na cmentarzu, nie widziały żłóbka, ani grobu Pana Jezusa. Myślenie i postępowanie dzieci jest więc odbiciem stosunku dorosłych do wiary. Dlatego też katecheza rodzinna powinna poprzedzać katechezę szkolną.

Bardzo bym chciała, aby rodzice i dzieci nie lekceważyli prawd wiary. Postarajmy się wszyscy, a nasz wspólny trud opłaci się, bo proces dojrzewania chrześcijańskiego rozwija się przez całe życie.

Leokadia Grzegorzczak

Uczestnictwo dzieci młodszych klas szkoły podstawowej we Mszy świętej

Na podstawie obserwacji oraz wypowiedzi dzieci w czasie katechez nasunęło mi się pewne pytanie do przemyślenia, a mianowicie:

„Jakie jest podejście wiernych – katolików naszej parafii – do Mszy świętej niedzielnej oraz świątecznej?” Tym, co spowodowało to pytanie jest procentowy udział dzieci we Mszach świętych w poszczególnych klasach młodszych szkoły podstawowej. Przedstawia się on następująco:

– Kl 0	– 20%
– Kl I	– 10%
– Kl II	– 99%
– Kl III	– 70%
– Kl IV	– 50%

Są to średnie wzięte z całego roku szkolnego, gdyż w poszczególnych miesiącach procent ten zmieniał się. Spoglądając na to zestawienie nasuwają mi się pewne wnioski.

1. Rodzice uważają, że młodsze dzieci nie rozumieją Mszy świętej, nie muszą więc w niej uczestniczyć.

2. Rodzice traktują Mszę świętą okazjonalnie, tzn. dzieci uczestniczą w niej w ciągu roku z okazji większych świąt lub w przypadku klasy II z okazji zbliżającej się I Komunii świętej (mówię

tutaj o rodzicach, gdyż to oni mają główny wpływ na dzieci w tym wieku).

Chciałabym teraz rozważyć te procentowe wyniki przedstawiając, jakie błędy mogą występować tutaj w rozumowaniu większości katolickich rodziców naszej parafii oraz jakie może to przynieść szkody dzieciom w przyszłości.

Odnosnie do punktu 1. Błędne jest rozumowanie, że dzieci nie zdają sobie sprawy z tego, co dzieje się we Mszy świętej, ponieważ w katechezie przedszkolnej i wczesnoszkolnej dzieci mają wyjaśniane poszczególne elementy, symbole i znaki Liturgii.

Co przemawia za tym, aby małe dzieci uczestniczyły we Mszy świętej?

Argumentem jest przede wszystkim to, że pierwsze kontakty dziecka z Mszą świętą nawet już w najmłodszych latach pozostaną na trwałe w ich pamięci w postaci nawyku. Większość nawyków, które posiada człowiek dorosły, została wyrobiona już w wieku dziecięcym. Bardzo ważne jest więc zabieranie małych dzieci na Mszę świętą po to nawet, aby osłuchały się z nią, by od najmłodszych lat uświadamiały sobie, że niedziela to nie tylko czas odpoczynku, ale czas poświęcony głównie Bogu.

Jakie szczegółowe zastrzeżenia odnośnie do postępowania rodziców należałoby wymienić w punkcie 2?

Przede wszystkim to, że także dzieci uczą się okazjonalnego traktowania uczestnictwa we Mszy

świętej. Będą więc w niej uczestniczyć z okazji większych świąt w roku kościelnym, pomijając pozostałe dni świąteczne, gdyż rzekomo są one mniej ważne. Dziecko tymczasem wchodzi faktycznie do wspólnoty Kościoła od Chrztu świętego, a nie od I Komunii świętej – nie można więc pomijać okresu między tymi dwoma wydarzeniami, w życiu katolickim dziecka, milczeniem.

Nie można pozostawiać w zastoju ducha chrześcijańskiego dziecka. Tak jak każdą zdolność należy stale doskonalić, aby mogła przynosić owoce, tak samo i osobowość chrześcijańską trzeba stale doskonalić, aby człowiek dojrzały mógł być także dojrzałym chrześcijaninem.

Głównym jednak argumentem, który powinien przemawiać do wszystkich rodziców katolickich, powinna być nauka samego Chrystusa, który mówił: „Pozwólcie dzieciom przyjść do Mnie”.

Sylwia Krasny

Z życia naszej parafii

□ Dnia 22 VIII odbyły się dożynki parafialne. Poświęcono 5 wieńców. Po raz pierwszy udział w dożynkach wzięli działkowicze. Część artystyczną przygotował Zespół Pieśni i Tańca „Dąbrowica”.

□ W dniach 25–31 VIII przebywał z wizytą w zaprzyjaźnionej parafii Św. Idy w Münster Ze-

spół Pieśni i Tańca „Dąbrowica”. W pięciu koncertach wystąpił zespół dziecięcy i starsi. Razem z zespołem przebywał miejscowy proboszcz ks. Zygmunt Lipski.

□ Dnia 8 IX doroczny odpust ku czci Narodzenia NMP. Uroczystą sumę odprawił ojciec duchowny Lubelskiego Seminarium Duchownego w asyście alumnów I roku. Kazania przez cały dzień głosił ks. mgr Andrzej Dudziński – pracownik Sądu Metropolitalnego. Na Mszy świętej o godz. 18⁰⁰ miała miejsce intronizacja obrazu św. Idy ofiarowanego przez parafię Św. Idy z Münster.

□ Dnia 26 IX odbyło się zebranie przygotowawcze rodziców dzieci idących do I Komunii świętej. Uczestniczyło kilkoro rodziców, których dzieci uczęszczają do szkół w mieście. Jest to oznaką łączności z parafią macierzystą.

□ Dnia 31 X odbyła się wizytacja kanoniczna parafii, której dokonał JE Ks. Bp dr Ryszard Karpiński. W czasie wizytacji Ks. Biskup udzielił sakramentu bierzmowania oraz dokonał poświęcenia domu parafialnego zbudowanego w ciągu dwóch lat.

Nawiedził również wspólnoty zakonne, będące na terenie parafii.

ECHO DĄBROWICY. Pismo parafii Narodzenia NMP w Dąbrowicy. Redaguje zespół: Cezary Taracha, Sylwia Krasny, s. Zofia Pikula, ks. Zygmunt Lipski. Adres: Kancelaria parafialna, Dąbrowica, 21-008 Tomaszowice. Skład i druk: Ojcowie Franciszkanie, Niepokalanów, 96-515 Teresin. Nakł. 600 egz.
